

[Udenrigsministeren]

Danske vælgere står over for en afgørelse ved afstemningen den 18. maj, som er af afgørende betydning for Danmarks fremtid. Vælgernes beslutning vil få vidtrækkende konsekvenser for Danmarks placering i Europa, for Europapolitikken i det hele taget og for den måde, hvorpå vi varetager vore egne interesser i det europæiske samarbejde. I tilfælde af et nej kan ingen forudse, hvad konsekvenserne præcis vil være, og sætte tal på. Sikkert er det, at det vil skabe stor usikkerhed både politisk og økonomisk, at det vil komme til at præge Danmarks fremtid negativt i lang tid, og at det vil indebære en betydelig økonomisk risiko, som der er grund til at betragte med den største alvor.

Regeringen håber og forventer et ja den 18. maj. Hermed vil Danmark have fundet sin plads i det europæiske samarbejde. Grundlaget vil være Edinburgh-aftalen og Maastricht-traktaten, der svarer til Danmarks ønsker og krav. På dette grundlag kan vi bidrage til udviklingen af det europæiske samarbejde, samtidig med at vi drager fordel af vor egen deltagelse i det.

Regeringen anbefaler vælgerne at stemme ja den 18. maj af hensyn til Danmark, dansk økonomi og Danmarks placering i Europa. Regeringen anbefaler også et ja af hensyn til det øvrige Europa. Vi ønsker en europæisk fremtid, der præges af Danmark og de øvrige nordiske lande.

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg kan på dette stadium af debatten ikke lade være med at gøre en slags lille status over, hvordan billedet af vores EF-debat nu ser ud op til den nye folkeafstemning. Der er genkendelsens træk, der er også nye synsvinkler, og der er bestemt også grundlag for, at vi får brugt tiden her i dag til at få fjernet de værste misforståelser.

Jeg synes dog, vi har fået klarhed over et forhold i debatten her i dag, som jeg takker Fremskridtspartiet for at have bidraget til: Vi har fået klarhed over, at det valg, vi skal foretage, også handler om, hvorvidt vi skal lægge nogle fornuftige, menneskelige rammer omkring den markedsøkonomi, som er blevet international. Og de menneskelige, fornuftige rammer i form af miljøbestemmelser, i form af mindstekrav på arbejdsmarkedet, i form af lønmodtagerret-

tigheder er mindstekrav, vi kun kan lægge på et internationalt niveau, og det er netop det, aftalen i Edinburgh, sammenholdt med Maastricht-traktaten, også handler om.

Der er noget andet, vi også har fået afklaret. Alt for ofte hører vi, at der siges nej til Unionen, uden at det fortællers, hvad der egentlig er indeni, hvad der egentlig er til rest, efter at Danmark har opnået den Edinburgh-aftale, der klart imødekommer vores ønsker om fire undtagelser fra unionsmålsætningen. Når man spørger, hvad der er til rest, er der jo faktisk ikke andre svar end netop det, vi har ønsket: miljø, som jeg sagde det før, mindstekrav på arbejdsmarkedet, fornuftigt økonomisk samarbejde om beskæftigelse og vækst, klare sikkerheds- og udenrigspolitiske holdninger i forhold til Østeuropa og udvidelse af EF-området med nye medlemslande.

Ofte – også i dag – har vi hørt, at det jo er det samme, vi skal stemme om. Jeg vil gerne sige, at uanset hvor mange gange det bliver sagt, at det er det samme, vi skal stemme om, vil det hver gang blive fastslået og dokumenteret, at det er det ikke. Det er ikke det samme, det er et nyt grundlag, der skal stemmes om.

Jeg er glad for, at udenrigsministeren citerede udtrykkeligt fra Edinburgh-afgørelsen, som klart dokumenterer, at det er et nyt grundlag. Vi er undtaget fra den fælles mønt og den fælles pengepolitik i den tredje fase af ØMU'en, vi er undtaget fra den fælles forsvarspolitik og det fælles forsvar, vi er undtaget fra unionsborgerskabsområdet – vi bestemmer fortsat selv, hvem der skal have statsborgerskab, og hvem der ikke skal have det – og vi er undtaget fra flertalsbeslutninger, hvornår de end måtte komme, om det retlige samarbejde.

Derfor er der ingen grund til i dag at være bekymret for, som de mennesker, der stemte nej den 2. juni, frygtede, at det europæiske samarbejde ville blive en glidebane hen imod et Europas Forenede Stater. Det bliver det ikke på det grundlag, der nu skal tages stilling til.

Det er også en retligt bindende aftale, som udenrigsministeren har sagt det. Uanset hvor mange citater der bringes fra retlige kilder og skrifter, ligger det faktisk sådan, at denne aftale er retligt bindende i folkeretlig henseende: alle tolv lande forpligtes af den. De syv partier bag memorandummet »Danmark i Europa« er enige om, at der kun kan ske ændringer, hvis